

POSTANOWIENIE

Dnia 15 listopada 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Sobutka

w sprawie z odwołania I.D.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału we Wrocławiu

o wysokość świadczenia,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w dniu 15 listopada 2023 r.,

na skutek skargi kasacyjnej odwołującej się od wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu

z dnia 1 lutego 2022 r., sygn. akt III AUa 751/21,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

D.S.

UZASADNIENIE

Decyzją znak [...] z dnia 12 maja 2020 r. organ rentowy wykonując prawomocny wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akt III AUa 287/19, zmieniał pkt II decyzji z dnia 22 lipca 2015 r. i ustalił wysokość emerytury wnioskodawczyni I.D. od podstawy niepomniejszonej o kwoty pobranej wcześniej emerytury wcześniejszej.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych decyzją z dnia 14 maja 2020 r. znak [...] odmówił wnioskodawczyni przyznania prawa do emerytury, wskazując, że zgodnie z decyzją z dnia 24 października 2013 r. przyznano wnioskodawczyni prawo do emerytury od dnia 12 października 2013 r.

Kolejną decyzją z dnia 14 maja 2020 r. znak [...] organ rentowy - po rozpatrzeniu wniosku z dnia 23 grudnia 2019 r. odmówił prawa do wycofania wniosku o emeryturę powszechną z dnia 14 października 2013 r. powołując się na art. 116 ust. 2 ustawy o emeryturach i rentach z FUS.

Decyzją znak [...] z dnia 5 czerwca 2020 r. organ rentowy zmienił swoją decyzję z dnia 12 maja 2020 r. wskazując, że zmiana decyzji w decyzji pierwotnej dotyczy decyzji z dnia 24 października 2013 r. a nie 22 lipca 2015 r.

Sąd Okręgowy we Wrocławiu Wydział VIII Pracy i Ubezpieczeń Społecznych wyrokiem z dnia 8 marca 2021 r. umorzył postępowanie z odwołania od decyzji z dnia 12 maja 2020 r., nr [...] w zakresie zmienionym decyzją z dnia 5 czerwca 2020 r. (pkt I); oddalił dalej idące odwołanie od decyzji z dnia 12 maja 2020 r., nr [...] (pkt II); oddalił odwołanie od decyzji z dnia 14 maja 2020 r., nr [...] (pkt III); oddalił wniosek o ustalenie, że wnioskodawczyni w dniu 15 czerwca 2020 r. skutecznie wycofała wniosek złożony w dniu 14 października 2013 r (pkt IV) i oddalił odwołanie od decyzji z dnia 5 czerwca 2020 r., nr [...] (pkt V).

Sąd Okręgowy uznał, że odwołania w przeważającej części były niezasadne. W niniejszym postępowaniu wnioskodawczyni I.D. zaskarżając kolejne decyzje Zakładu Ubezpieczeń Społecznych żądała uznania, że skutecznie cofnęła złożony przez siebie w dniu 14 października 2013 r. wniosek o emeryturę powszechną. A pismem z dnia 20 lipca 2020 r. nazwanym pozwem obok umorzenia postępowania zakończonego decyzją z dnia 5 czerwca 2020 r. - stwierdzenia, że w dniu 15 czerwca 2020 r. skutecznie wycofała swój wniosek o przyznanie emerytury. Sąd Okręgowy wskazał, że oczywistym był błąd zawarty w decyzji z dnia 12 maja 2020 r. polegający na wskazaniu, że wykonując wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 marca 2020 r. (sygn. akt III AUa 287/19) zmienia się decyzję z dnia 22 lipca 2015 r. Tymczasem bezspornie wobec I.D. we wskazanej dacie żadnej decyzji nie wydano. Powyższe zostało skorygowane decyzją z dnia 5 czerwca 2020 r. Ponieważ skorygowano błędne wskazanie daty decyzji powołanej w decyzji z dnia 12 maja 2020 r. w tym zakresie należało umorzyć postępowanie. Sąd II instancji podkreślił, że decyzja z dnia 24 października 2013 r. stała się prawomocna z dniem 8 października 2015 r. Tym samym I.D. nie mogła cofnąć swojego wniosku z dnia 14 października 2013 r. o przyznanie emerytury powszechnej wnioskami z 15 lipca

2019 r. i 23 grudnia 2019 r., gdyż w tej dacie decyzja o prawie do emerytury i jej wysokości była prawomocna. Sytuacja uległa zmianie na skutek skargi wnioskodawczynie o wznowienie postępowania zakończonych wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 października 2015 r. Wyrokiem z dnia 10 marca 2020 r. (sygn. III AUa 287/19) Sąd Apelacyjny we Wrocławiu w pkt I wznowił bowiem postępowanie w sprawie i uchylił wyrok Sądu Apelacyjnego z dnia 8 października 2015 r. Oznaczało to zatem, że na mocy tego punktu rozstrzygnięcia decyzja znowu stała się nieprawomocna. Jednakże w pkt II tego samego wyroku Sąd Apelacyjny zmienił wyrok Sądu Okręgowego z dnia 26 sierpnia 2014 r. i decyzję ZUS z dnia 24 października 2013 r. w ten sposób, że przyznał wnioskodawczynie prawo do ustalenia wysokości emerytury bez pomniejszenia jej podstawy o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur z uwzględnieniem waloryzacji składek oraz kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego. Na skutek więc orzeczenia Sądu Apelacyjnego została prawomocnie ukształtowana treść decyzji z dnia 24 października 2013 r. - cała decyzja stała się prawomocna. Toteż kolejny wniosek (oświadczenie) I.D. z dnia 15 czerwca 2020 r. o cofnięciu wniosku z dnia 14 października 2013 r. nie mógł wywołać skutków prawnych. Tak samo nie mogło odnieść skutku odwołanie od decyzji z dnia 14 maja 2020 r. odmawiającej przyznania emerytury, albowiem emerytura została już przyznana decyzją z dnia 24 października 2013 r. oraz odwołanie od decyzji z tej samej daty odmawiającej wnioskodawczynie prawa do cofnięcia wniosku z dnia 14 października 2013 r. Ponieważ decyzja z dnia 5 czerwca 2020 r. stanowiła jedynie powielenie i korektę decyzji z dnia 12 maja 2020 r. (w zakresie prawidłowej daty decyzji podlegającej zmianie na skutek wyroku Sądu Apelacyjnego) również odwołanie od tej decyzji nie mogło odnieść skutku.

Po rozpoznaniu sprawy na skutek apelacji I.D. od wyroku z dnia 8 marca 2021 r. Sądu Okręgowego we Wrocławiu Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych, Sąd Apelacyjny we Wrocławiu, wyrokiem z 1 lutego 2022 r., oddalił apelację. Sąd Apelacyjny zaznaczył, że zakres przedmiotowy niniejszej sprawy oraz treść zarzutów apelacyjnych wskazuje, że istota sporu przed Sądem II instancji sprowadza się do przeanalizowania kwestii przeliczenia emerytury wnioskodawczynie bez pomniejszenia jej podstawy o kwotę stanowiącą sumę kwot

pobranych emerytur z uwzględnieniem waloryzacji składek oraz kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego - zgodnie z rozstrzygnięciem Sądu Apelacyjnego. Wbrew twierdzeniom apelującej, Sąd Okręgowy nie dopuścił się zarzucanego mu naruszenia przepisów prawa. Sąd I instancji prawidłowo wywiódł, że wydając zaskarżoną decyzję o przeliczeniu emerytury i ustalając ponownie wysokość tego świadczenia, organ rentowy prawidłowo ustalił najkorzystniejsze dla wnioskodawczyni parametry niezbędne do wydania przedmiotowej decyzji. Przy wyliczeniu emerytury w zaskarżonej decyzji organ rentowy uwzględnił - jak trafnie stwierdził Sąd I instancji - kolejne waloryzacje emerytur, dokonywane w latach 2017-2019, co wynika już z samej treści zaskarżonej decyzji organu rentowego.

W skardze kasacyjnej z 30 maja 2022 r. pełnomocnik I.D. zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 1 lutego 2022 r. w całości, zarzucając:

- naruszenie prawa materialnego: - art. 25, art. 26 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych w zw. z art. 32 ust. 1 w zw. z art. 67 ust. 1 i art. 64 ust. 2 Konstytucji RP - poprzez niewłaściwą ich wykładnię, która doprowadziła do nierównego potraktowania ubezpieczonych znajdujących się w takiej samej sytuacji prawnej, charakteryzujących się takimi samymi cechami relewantnymi, różnicowania sytuacji obywateli w zakresie prawa do zabezpieczenia społecznego po osiągnięciu wieku emerytalnego w oparciu o dyskryminujące i nierелеwantne kryterium;

- naruszenie prawa materialnego - art. 26 ust. 1 ustawy emerytalnej w zw. z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP - poprzez uznanie konieczności przyjęcia w zaskarżonej decyzji z dnia 12.05.2020 r., że ubezpieczona przeszła na emeryturę na podstawie decyzji z dnia 24.10.2013 r. począwszy od 12.10.2013 r. i wtedy została przyznana emerytura w wieku powszechnym, a w konsekwencji przyjęcia wynikających z niej wskaźników służących do obliczenia emerytury, w szczególności wskaźnika średniego dalszego trwania życia przyjętego w decyzji z 2013 r., w wysokości 253,00 miesięcy, mimo, iż ze względu na konieczność przyjęcia prokonstytucyjnej wykładni przepisów ustawy emerytalnej i przysługującego jej konstytucyjnego prawa do efektywnego i rzeczywistego

wznowienia postępowania decyzja z 2013 r. nie powinna wywoływać skutków prawnych dla ubezpieczonej;

- naruszenie przepisów postępowania - art. 116 ust. 2 ustawy emerytalnej w zw. z art. 401 k.p.c. w zw. z art. 190 ust. 4 Konstytucji RP - poprzez uznanie, że ubezpieczona nie mogła na mocy wyroku Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 10 marca 2020 r., sygn. akr III AUa 287/19, wznawiającego postępowanie zakończone prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego we Wrocławiu z dnia 8 października 2015 r., sygn. akt III AUa 395/15 wycofać wniosku o przyznanie emerytury, a to przez błędne określenie skutków wznowienia postępowania i przyjęcia, że ze względu na fakt, że równocześnie ze wznowieniem postępowania Sąd Apelacyjny we Wrocławiu orzekł co do istoty sprawy poprzez zmianę wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu z dnia 26 sierpnia 2014 r. i poprzedzającej go decyzji z dnia 24 października 2013 r. i przyznał ubezpieczonej prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury bez pomniejszenia jej podstawy o kwotę stanowiącą sumę kwot pobranych emerytur z uwzględnieniem waloryzacji składek oraz kwoty zwaloryzowanego kapitału początkowego, decyzja z dnia 24 października 2013 r. stała się prawomocna w całości.

Podnosząc powyższe zarzuty strona skarżąca wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku, jak również poprzedzającego go wyroku Sądu Okręgowego we Wrocławiu VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 8 marca 2021 r., sygn. akt VIII U 1631/20 i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji oraz o zasądzenie od organu rentowego na rzecz ubezpieczonej zwrotu kosztów zastępstwa procesowego przez pełnomocnika będącego adwokatem w wysokości sześciokrotności stawki minimalnej.

Uzasadniając wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pełnomocnik skarżącej wskazała, że w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. Istotą zagadnienia prawnego, którego rozwiązanie przyczyni się do rozwoju prawa, jest powstająca w efekcie takiego przeliczenia świadczenia emerytalnego nierówność pomiędzy ubezpieczonymi należącymi do jednolitej grupy ubezpieczonych kobiet urodzonych w 1953 r., które przed dniem 1 stycznia 2013 r. nabyły prawo do emerytury na podstawie art. 46 ustawy emerytalnej. Przeliczenia dokonuje się bowiem przy

założeniu, że decyzje wydawane z uwzględnieniem art. 25 ust. 1b ustawy emerytalnej cały czas mogą wywoływać dla ubezpieczonych skutki prawne poprzez wykorzystanie w nowych decyzjach wskaźników niezbędnych do obliczenia emerytury ustalonych w starych decyzjach. Dzieje się tak dzięki przyjęciu założenia, że ubezpieczone przeszły na emeryturę powszechną w wyniku wniosków składanych w 2013 r., a teraz dokonuje się jedynie przeliczenia emerytury. Takie rozwiązanie powoduje, że ubezpieczone należące do jednolitej grupy ubezpieczonych urodzonych w 1953 r., które przed 1 stycznia 2013 r. pobierały wcześniejszą emeryturę są traktowane nierówno, przyznawane im świadczenia są obliczane w odmienny sposób, co skutkuje drastyczną różnicą w ich wysokości.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Wywiedziona w niniejszej sprawie skarga kasacyjna nie kwalifikuje się do przyjęcia celem jej merytorycznego rozpoznania.

Na wstępie należy przypomnieć, że skarga kasacyjna podlega badaniu (na etapie przedsądu) w zakresie spełnienia przez nią warunków formalnych. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie zostało wydane w

warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym bowiem razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a jego zadaniem nie jest przecież dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

Podkreślenia wymaga także, że wnioski o przyjęcie skargi do rozpoznania i jego uzasadnienie podlegają analizie na etapie przedsądu, natomiast przytoczone podstawy kasacyjne i ich uzasadnienie oceniane są dopiero po przyjęciu skargi do rozpoznania, w trakcie jej merytorycznego rozpoznawania. Oba te elementy muszą być więc przez skarżącego wyodrębnione, oddzielnie przedstawione i uzasadnione. Skarga kasacyjna powinna być tak zredagowana i skonstruowana, aby Sąd Najwyższy nie musiał poszukiwać w uzasadnieniu jej podstaw pozostałych elementów konstrukcyjnych skargi, ani tym bardziej się ich domyślać (por. postanowienie Sądu Najwyższego z 19 maja 2022 r., I USK 434/21, Legalis nr 2740849).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w niniejszej sprawie oparty został na przesłance występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.). Należy więc przypomnieć, że powołując się na przesłankę, jaką jest istnienie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, należy w uzasadnieniu wniosku sformułować zagadnienie prawne oraz przedstawić argumenty prawne, które wykażą możliwość różnorodnej oceny zawartego w nim problemu. Zagadnienie prawne musi odpowiadać określonym wymaganiom, a mianowicie: 1) być sformułowane w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń; 2) być przedstawione w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, by umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu; 3) pozostawać w związku z rozpoznawaną sprawą i 4) dotyczyć zagadnienia budzącego rzeczywiście istotne (a zatem poważne) wątpliwości. Przez istotne zagadnienie prawne, o którym mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., należy rozumieć problem o charakterze prawnym, powstały na tle konkretnego przepisu prawa, mający charakter rzeczywisty w tym znaczeniu, że jego rozwiązanie stwarza realne i poważne trudności. Problem ten

musi mieć charakter uniwersalny, co oznacza, że jego rozwiązanie powinno służyć rozstrzygnięciu innych, podobnych spraw. Chodzi przy tym o problem, którego wyjaśnienie jest konieczne dla rozstrzygnięcia danej sprawy, a więc pozostający w związku z podstawami skargi oraz z wiążącym Sądem Najwyższym, a ustalonym przez sąd II instancji, stanem faktycznym sprawy (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), a także w związku z podstawą prawną zaskarżonego wyroku (zob. wyrok Sądu Najwyższego: z 3 lutego 2012 r., I UK 271/11, Legalis; postanowienie z 21 maja 2013 r., IV CSK 53/13, Legalis; z 27 lutego 2019 r., I CSK 447/18, Legalis i z 28 stycznia 2021 r., III PSK 19/21, Legalis). Konieczne jest przytoczenie argumentów prawnych, które prowadzą do rozbieżnych ocen. Skarżący powinien nie tylko wskazać przepis prawa (materialnego lub procesowego), którego dotyczy zagadnienie, ale także przedstawić pogłębioną argumentację prawną w celu wykazania, że zagadnienie jest istotne, a jego rozstrzygnięcie ma znaczenie dla merytorycznego rozstrzygnięcia w jego sprawie (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, Legalis; z 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07, Legalis; z 23 sierpnia 2007 r., I UK 134/07, Legalis; z 20 lutego 2019 r., IV CSK 351/18, Legalis; z 12 lutego 2021 r., IV CSK 437/20, Legalis i z 9 marca 2021 r., III CSK 219/20, Legalis). Ponadto "istotne zagadnienie prawne" jest istotne w tym znaczeniu, że nie było dotychczas rozważane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, a zatem jego rozstrzygnięcie miałoby znaczenie dla praktyki orzeczniczej sądów - tylko wtedy wykazany zostałby publicznoprawny charakter skargi kasacyjnej, której podstawowym celem jest wkład w rozwój prawa i zapewnienie jednolitości jego sądowej wykładni (tak postanowienia Sądu Najwyższego: z 3 kwietnia 2008 r., II PK 351/07, Legalis; oraz z 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17, Legalis i z 18 maja 2018 r., IV CSK 618/17, Legalis). Istotne zagadnienie powinno się charakteryzować "nowością", która uzasadniałaby potrzebę jego analizy ze strony Sądu Najwyższego (T. Szanciło (red.), Kodeks postępowania cywilnego. Komentarz. Komentarz. Art. 1–458¹⁶. Tom I. Wyd. 2, Warszawa 2023). Strona skarżąca nie sprostала powyższym wymaganiom, tym bardziej, że Sąd Najwyższy rozstrzygał już kwestie budzące u niej wątpliwości (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 6 września 2022 r., III USK 508/21, Legalis nr 2728396; wyrok Sądu Najwyższego z 22 lutego 2023 r., III USKP 10/22, Legalis nr 2899516).

Na marginesie należy zaznaczyć, że zasadę równości, wynikającą z art. 32 Konstytucji RP, w odniesieniu do oceny norm prawnych, należy rozumieć jako nakaz nadawania im takich treści, by kształtowały one w jednakowy (podobny) sposób sytuację prawną podmiotów jednakowych lub podobnych. Zasada równego traktowania oznacza, że w każdym przypadku podmioty należące niewątpliwie do tej samej kategorii muszą być traktowane równo, a podmioty należące do istotnie różnych kategorii mogą być traktowane różnie (por. wyroki Trybunału Konstytucyjnego: z dnia 6 marca 2007 r., OTK-A 2007 nr 3, poz. 22; z dnia 23 listopada 2010 r., K 5/10, OTK-A 2010 nr 9, poz. 106). Zwrócić należy uwagę, że cechą, która według ustawodawcy uzasadnia różnicowanie sytuacji ubezpieczonych – jak to ma miejsce w niniejszej sprawie - jest to, że pierwsza grupa osób (objęta art. 194i ustawy emerytalnej) złożyła wniosek o przyznanie emerytury w wieku powszechnym dopiero od dnia 19 marca 2019 r. i nigdy nie składała go wcześniej albo go skutecznie cofała, a druga grupa (objęta art. 194j) składała takie wnioski od 1 stycznia 2013 r. do 18 marca 2019 r. Skutkiem tego podziału jest zróżnicowane traktowanie rodzące poważne konsekwencje w wysokości emerytury. Zastosowana formuła wymiaru emerytury dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r. polega na ustaleniu wysokości świadczenia w efekcie podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia. Ta ostatnia kwestia ściśle wiąże się z zagadnieniem ustalania przeciętnej długości życia na emeryturze. Średnia ta wynika z tablic trwania życia ogłaszanych przez Prezesa GUS corocznie w terminie do dnia 31 marca w formie komunikatu publikowanego w Monitorze Polskim (art. 26 ust. 4 ustawy emerytalnej). Przyjęta w nowym systemie formuła obliczania emerytury zachęca do zwiększania swojego świadczenia przez opóźnienie przejścia na emeryturę. Każdy rok opóźnienia przejścia na emeryturę powoduje wzrost świadczenia ze względu, z jednej strony, na dłuższy okres gromadzenia składek, a z drugiej – na (ewentualnie) krótszy okres średniej oczekiwanej długości życia. Zasada ta obowiązywała od samego początku, tj. od wejścia w życie ustawy emerytalnej i nie była zaskoczeniem dla osób składających wnioski o emeryturę w powszechnym wieku emerytalnym przed wydaniem wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 6 marca 2019 r. w sprawie P 20/16 (wyrok ten nie ma

zresztą znaczenia dla roszczenia skarżącej sprowadzającego się do żądania przesunięcia daty przejścia na emeryturę z 2013 r. na okres późniejszy - wraz z dalszymi konsekwencjami powodującymi zwiększenie świadczenia przez zmniejszenie liczby miesięcy średniego dalszego trwania życia w algorytmie obliczania jej wysokości).

Z powyższych przyczyn wobec nie wystąpienia powołanej przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c., Sąd Najwyższy, na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c., odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

D.S.

[ms]